

Срђан Протић

Одрасли нису дорасли

ODYSSEUS

Copyright © Срђан Протић, 2016.

Copyright © за ово издање ODYSSEUS, 2019.

Фотографија на корици:

Мурал на острву Пенанг, Малезија/Pixabay

Ова публикација у целини или у деловима не сме се умножавати, прештамповати или преносити у било којој форми или било којим средством, без дозволе носиоца ауторских права или издавача нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача.

Сва права за објављивање ове књиге задржавају носилац ауторског права и издавач, по одредбама Закона о ауторским правима.

Децо, ја сам одрастао!!!

Докази за то су бројни: ожењен сам, имам ћерку Даницу и сина Вукашина, посао, возачку дозволу...

И да знате да лажу они који ме називају вечитим дететом, балавцем, неживљеним пубертетлијом, клинцем заробљеним у телу одрасле особе... Лажу сви они...

А ви немојте по угледу на њих да ми се обраћате на „ти“, као да смо ми неки ортаци. Нисмо, ја сам велики и одрастао... И кад још мало порастем, бићу астронаут, баш као и ви!

– У њочейку је најтешје, а њосле је све тешје и тешје...

Овако једна мајка из моје близине дефинише чување и васпитавање деце, а друга додаје:

– ... У њочейку је најлејше, а њосле је све лејше и лејше.

Предговор предговоровог предговора

Драги млади читаоци и најдражи одрасли купци, искрено да вам признам, желео сам да књигу назовем *Приче за свакоја*, али, супруга ми је рекла да су незанимљиве и да би боље било да их назовем *Приче за никоја*. На то сам јој одбрусио да се каже „ни за кога“, на шта је она само фркнула. Да не бисмо кварили брачну идилу, направили смо компромис, тако да се ова књига дуже време звала: *Приче за свакоја и никоја*.

Наравно, убрзо сам увидео да је и то глуп наслов па сам га преименовао у ***Одрасли нису дорасли***. Од овог ефектног наслова сам се уплашио да је негде већ објављен, па је онда као фаворит до изражаја дошло:

*Приче ни за децу, ни за омладину, ни за одрасле...
... а, ојетш, за свакој њомало...*

Напомена критичарима (како професионалним, тако и аматерским):

„Резервни“ наслов књиге би по мени после прве три тачке требало да садржи „... *А њојојово не за кријичаре*“, али, као компромис са издавачем нисам уврстио поменуте. Да не кажу људи да сам задрт.

Предговор предговора

Уйушсїво за уїоїреду:

Драга децо, да бисте остварили гаранцију на ову књигу не потапајте је у воду, киселину или формалин, не палите и не укључујте у струју, не носите је у Сахару...

Такође, није дозвољено читање књиге старијима од двадесет три године без надзора малолетне особе, а нарочито је строго забрањено читање у лифту и на врху зграде, као и прављење авиончића од њених листова.

Предговор

Читаоче намерниче, приче, ако тако желиш, читај по реду – обрати пажњу да бројеви „иду“ од нижих ка вишим; слова слева на десно, а реченице одозго на доле. Ако нећеш тако, читај како год ти се допада. Ал' немој после да се жалиш да те боли глава, а ја те нисам упозорио!

Важно: Пре употребе ове књиге, посаветуј се са својим лекаром, фармацеутом, педагогом, психологом, педијатром, психијатром, родитељима, старатељима, учитељима, наставницима, професорима, министрима, тренерима, тренеркама, свештеницима, комшијама, рођацима, и осталим пријатељима... И шта год да ти они кажу или саветују, ти доврши читање ове књиге како би вежбао вољу и упорност!

Напомена: Пошто је ова књига „ојасна“, молимо Вас да је не дацајте било где, већ да је однесете на зашто предвиђена места – „смедеревце“ и конијејнере.

Поглавица у тенису

- Мама, мама, је л' сад гем-сет-меч лопта?
- Није још.
- А кад ће?
- На крају меча.
- А кад ће то да буде?
- Ама, играј, бре, Павле, и ћути!
- Али, не могу више! Досадно ми је да пребацујем стално ову лоптицу преко мреже.
- Па, ти си тражио да тренираш тенис!
- Нисам тражио да тренирам, него да побеђујем као Новак Ђоковић у гем-сет-меч лопти.
- Да би на крају победио, мораш да се трудиш током целог меча!
- Али, то је тешко!
- Купићу ти сладолед ако победиш!
- Који?
- Који год будеш хтео.
- А могу ли да добијем и две мале корњаче?
- Ако будеш озбиљно тренирао, добићеш.
- А хоће ли и оне моћи да једу сладолед?
- Моћи ће...

– А који?
 – Онај који им ти будеш наменио.
 – А што?
 – Ево ти идеалне лопте за волеј! Прикуцај га! Браво!
 – Могу ли да будем поглавица кад порастем?
 – Не!
 – А што?
 – Добро, можеш. А сад играј бекхенд. Браво.
 – А зашто тата не мора да тренира тенис?
 – Зато што он мора да ради. А и дебео је...
 – И ћелав!
 – И неспособан да поправи водокотлић, прозор на аутомобилу и...
 – Госпођо, ометамо друге док тренирају! Не можемо више овако!
 – Извините, ћутаћемо.
 – Не вреди. Рекао сам Вам више пута да је Павле изузетно талентован, али да је незрео за овако озбиљне свакодневне тренинге које сте му Ви и Ваш супруг наметнули. Он је још дечачић-медењачић који би само да се игра.
 – Нећу да се играм, хоћу да побеђујем!
 – Победио си! И ти, и сви сте ме победили! Пакуј се! Идемо кући!
 – А кад ће гем-сет-меч лопта?
 – Следеће године! Пакуј се!
 – Али, нико ми није предао пехар и чек на милион долара, нисам одржао говор пред краљицом, нити сам...
 – Пожури, иначе ћеш остати и без сладоледа и без корњача!
 – А што си прво рекла да не могу да будем поглавица кад порастем?

У ишчекивању самолепљивих сличица мртваца

– Мама, мама, је л' знаш шта је урадио Јанков тата?
 – Не, шта?
 – Умро!
 – И-ЈУУУ!!! Црно дете!!! Од чега је умро?
 – Од смрта.
 – Јадна његова жена... Шта ли ће сад да ради?
 – Ставиће га у ковчег и запалиће му рођенданску свећу коју нико неће хтети да угаси...
 – Мислила сам после...
 – Залепиће му слике на бандере, а Јанко ће да плаче.
 – Сироти Јанко, баш ми га је жао.
 – Деда, а кад ће тебе да сликају за бандеру?
 – Кад умрем.
 – А кад ће то да буде?
 – На знам... Кад би ти волео да буде?
 – Никад! Деда, ја бих волео да ти живиш доживотно!
 – Мислиш бесконачно? Или безгранично?
 – Не, него заувек – безброј дана!

– Мало је то, може ли три безброја дана?
– Може. Или бар док не пођем у школу...
– Трудиће се деда.
– А кад будеш умро, хоћеш ли да ти слике залепимо на исте бандере као и Јанковом тати?
– Може.
– А хоћеш ли да буду испод или изнад његових? Или да твоје прелепимо преко његових? А можда да поцепамо његове да бисмо налепили твоје?
– Како се теби буде свиђало, тако урадите.
– Ја сам мали па могу само на дно бандере да те лепим. Али, питаћу тату да ме дигне.
– Не заборави селотејп.
– Селотејп? Значи, то нису самолепљиве слике, као код сличица фудбалера?
– Нису.
– А је л' би волео да твоја слика буде у албуму са сличицама мртваца? Као фудбалери кад имају сличице?
– Волео бих.
– А на вратима самопослуте и оном стубу испред ње?
– И тамо обавезно да ме залепите.
– Ја другој деци из вртића не бих дао твоју сличицу ни за десет других фудбалера! Ма ни за сто!!!
– Павле, гуди се!!!
– Ма пусти га снајка, баш лепо причамо. А кажи ти мени, дико моја, шта би урадио кад би ти Ирена из вртића тражила декину сличицу?
– Она нема наш албум. Она сакупља неке розе сличице.
– А је л' има она неку баду?

– Не знам, али има куцу Џесику.
– А кад ће куца да јој умре?
– Никад. Куце не умиру... Само одрасли... Зато ја нећу да једем да не бих порастао...